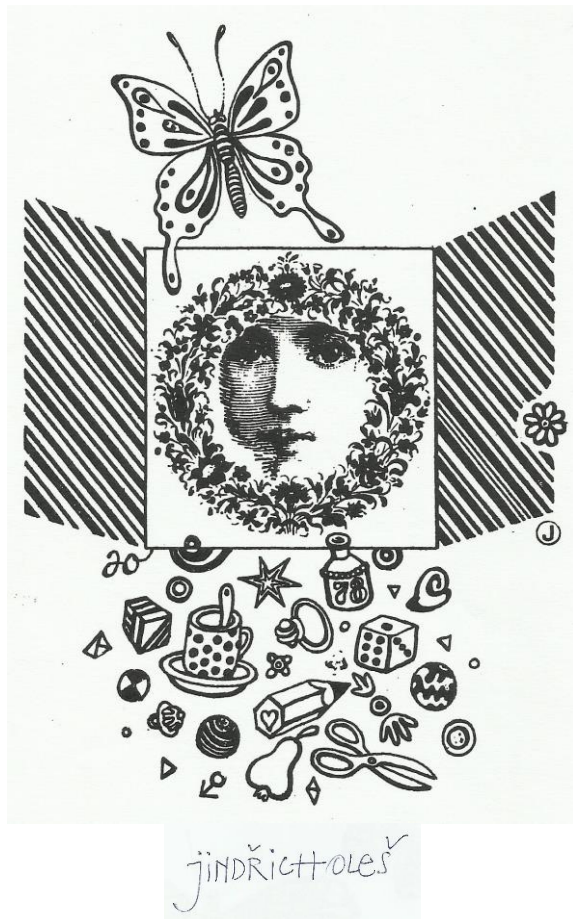

**„ Horlím pro Jeruzalém a Sijón velkou horlivostí, jsem hrozně rozlícen
na sebejisté pronárody, které hned přiložily ruku k zlému,
jakmile jsem se na svůj lid jen maličko rozlítil.“
Zachariáš 1:14-15**

**listopad 2023
CASD Valašské Meziříčí**

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 4.11. – Jonáš – výmluvy a odmítání
- 11.11. – Misijní práce – motivace a příprava
- 18.11. – Požehnání pro nejbližší okolí
- 25.11. – Služba potřebným

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Příspěvek	Kázání
4.11.	Květa Tyšerová	A.Petrovičová	Pavel Pimek
11.11.	Kateřinice		
18.11.	Pavel Pimek	J.Oleš	Hynek Dona
25.11.	Bohumil Mroček	I.Chárová	Dalibor Zacios

Blahopřání k narozeninám

- 4.11. - Tomáš Češek
- 13.11. - Elen Jančová

ADRA Klub zdraví informuje

2.listopadu 2023 v 17.30 hodin malý sál Městské knihovny – beseda Marka Mefo Húště „**Kostel pro chuligány**“

Úterý 7.listopadu 2023 v 17.30 hodin malý sál Městské knihovny – beseda DC ADRA Valašské Meziříčí „**Dobrovolnictví a cesta k němu**“

16.listopadu 2023 v 17.30 hodin malý sál Městské knihovny – beseda režiséra, scenáristy a kameramana ČT Jaroslava Jindry „**Cestování prvním sériově vyráběným létajícím autem**“

30.listopadu 2023 v 17.30 hodin malý sál Městské knihovny – beseda Jendy Ondráška „**Na kole k Černému moři**“

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - 1763654349/0800

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2023

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Plánované akce

4.11. – 11.11. – modlitební týden

11.11. – společná bohoslužba v Kateřinících s agapé

18.11 – beseda s Jindřichem Olešem

Výročný výbor Generálnej konferencie

V dňoch 4.-11. októbra t.r. sa uskutočnil výročný výbor Generálnej konferencie v Silver Spring s dôrazom na evanjelizačné pôsobenie cirkvi vyjadrené mottom *Chosen for mission* (Vybraný pre misiu). V prvý deň sme boli oboznámení so zámerom vytvoriť strategický plán „*I will go*“ (Pôjdem) na roky 2025-2030, ktorého hlavné body vychádzajú z prieskumov o stave cirkvi za posledné desaťročia. Napríklad jeden z nich ukázal, že kým vieroučné body o podstate spasenia a soboty sú členmi dobre pochopené, učenie o Duchu Svätom, o stvorení, o dare prorocтва, o svätyni a o stave človeka po smrti až tak správne pochopené nie sú. (Napríklad podľa niektorých dát až 33 % opýtaných súhlasilo s vetou, že duša je samostatná, oddelená entita človeka, ktorá žije aj po smrti.) Plán potom predkladá štyri dôležité priority – 1. Spoločenstvo s Bohom, 2. Identita v Kristovi, 3. Jednota skrze Ducha Svätého, 4. Misia pre všetkých. Po pripomienkach z celosvetovej cirkvi by mal byť tento plán opäť diskutovaný a odsúhlasený na výbore GK v roku 2024.

Správa tajomníka GK priniesla niekoľko štatistických čísel. Na konci júna 2023 mala cirkev adventistov oficiálne 22.425.452 členov. Na druhej strane cirkev stratila za rok 2022 takmer milión členov, čo je druhý najvyšší počet v histórii. Na výbore sa odhlasovala aj rekonfigurácia niektorých únií a misijných polí v rámci Ázie (Bangladéš, Pakistan, Nepál a Srí Lanka). Od roku 2025 budú vychádzať nové materiály pre detskú sobotnú škôlku s názvom *Alive in Jesus* a s väčším množstvom pomocných materiálov a zdrojov pre rodičov a učiteľov. Správa hospodára zvýraznila finančnú stabilitu cirkvi napriek celosvetovým ekonomickým problémom. (Desiatkový príjem cirkvi stúpol o 7,9% a dobrovoľné dary o 42,8%.)

Posledný deň bol venovaný novým výzvam v oblasti evanjelizácie postmoderného a sekulárneho človeka. Predstavilo sa niekoľko projektov, ktoré sa realizovali v oblastiach, kde ľudia premýšľajú a vidia svet z inej než tradičnej perspektívy. Predstavitelia cirkvi boli vyzvaní, aby skúšali a aplikovali nové spôsoby evanjelizácie v oblastiach, ktoré nie sú osloviteľné tradičnými misijnými metódami.

Na výbore sa prezentovali aj výsledky komisie, ktorá sa zaoberala výzvami digitálnej evanjelizácie a otázkou, či možno zakladať on-line zbory. Prišla k záveru, že tento typ zborov nie je v súlade s adventistickou teológiou a zdôraznila potrebu osobného stretávania členov tvárou v tvár. Napriek tomuto stanovisku sa nevyklučuje do budúcnosti tzv. hybridná forma fungovania týchto zborov (kombinácia osobných a on-line stretnutí).

Súčasťou výboru je spoločná sobotná bohoslužba a kázanie predsedu Generálnej konferencie. V príhovore k prítomným sa predseda GK zamerl na šestnásť oblastí, v ktorých sa podľa neho cirkev dostáva do rizika, že sa

odchyľuje od tradičných postojov. Mnoho členov výboru prijalo niektoré dôrazy v príhovore s rozpakmi, iní naopak s nadšením.

Výbor GK je aj príležitosťou na stretnutia a rozhovory s administrátormi z iných únií či divízií. S podpredsedníčkou GK Audrey Anderssonovou sme prechádzali detaily programu slávnostnej konferencie, ktorá sa uskutoční 8.6.2024 v Brne a kde bude dopoludnia kázať. Podobný rozhovor som mal aj s bratom Wilsonom, v ktorom sa zaujímal o to, ako pokračuje následná práca v zbere Praha-Bethany, kde viedol v máji evanjelizačné prednášky.

Výbor podľa mňa priniesol zaujímavý poznatok, že cirkev adventistov je schopná z toho istého pódia vyzývať k hľadaniu nových a progresívnych ciest k osloveniu spoločnosti, ktorá už dnes v mnohých oblastiach neprijíma tradičné formy evanjelizácie, a zároveň vytvárať okolo seba obranný múr, varovať pred „svetskými vplyvmi“ a zameriavať sa výlučne na seba. Podobných dvojnásobných charakteristík cirkvi zaznelo na výbore viac. Súvisia s rastúcou polarizáciou (niektorí ju pokladajú za eschatologické „triedenie a preosievanie“) a čoraz viac prenikajú do jej každodenného života. Verím, že výbor Generálnej konferencie bude vytvárať atmosféru, ktorá napomôže hľadanie spoločných vieroučných prepojení a udržanie jednoty cirkvi, čo je jednou z najväčších výziev do budúcnosti.

Mikuláš Pavlík
Prezvato z CASD.CZ

Vzpomínky na valašské působení Ivanky a Milana Hlouchových

Původně jsme byli domluveni, že o nás něco napíše Ivanka, ale nakonec to zůstalo na mě.

Já jsem přišel jako mladý kazatel po škole do Valašského Meziříčí a Frenštátu pod Radhoštěm v roce 1981. V té době probíhala stavba modlitebny. 9. září 1982 jsme měli s Ivankou svatbu a 31. 7. 1983 se nám narodil syn Martin. V té době, tedy po dvou letech působení na Valašsku jsem byl "převelen" do Prahy, kde jsem nastoupil jako kazatel ve sboru Libeň. V té době se stavěla modlitebna na Malvazinkách a tam jsem pak přešel s libeňským sborem jako první kazatel. Ivanka s malým Martinem zůstala ještě rok na Valašsku, protože v Praze pro nás nebyl byt.

Po několika letech "kazatelování" na Malvazinkách jsem byl unijní konferencí zvolen vedoucím tzv. publikačního oddělení naší církve a později jsem měl na unii na starosti oddělení sobotní školy a evangelizace.

V Praze se nám narodili další dva synové: Filip a Štěpán. Později jsme si vzali do rodiny ještě dceru Janu.

Po šestiletém působení na Česko-slovenské unii se můj profesní život ubíral směrem biblické práce - v České biblické společnosti, v Mezinárodní biblické společnosti a pak zpět v České biblické společnosti. Posledních sedm pracovních let jsem působil jako personalista ve společnosti Country Life, kde jsem měl na starosti zhruba 200 zaměstnanců.

Ivanka se ve svém profesním životě zaměřila na zdravotnictví. Při péči o rodinu vystudovala dvě zdravotnické školy a dál se vzdělávala v různých kurzech zaměřených na fyzioterapii. Tomuto oboru se věnuje dodnes.

V roce 2008 jsme se odstěhovali z Prahy na venkov. Postavili jsme si dřevěnou roubenku v Brdech na hořovicku. Ivanka tam má zázemí pro svoje zdravotní služby. Já si užívám aktivního důchodu na zahradě a okolo domu. Těšíme se ze tří vnuček - dvou od dcery Jany a nejmladší od syna Štěpána.

Na dobu, kdy jsme žili ve Valašském Meziříčí rádi vzpomínáme, a na modlitbách vkládáme meziříčský sbor do Boží péče.

Milan a Iva Hlouchovi

FOTOGALERIE IVANKA

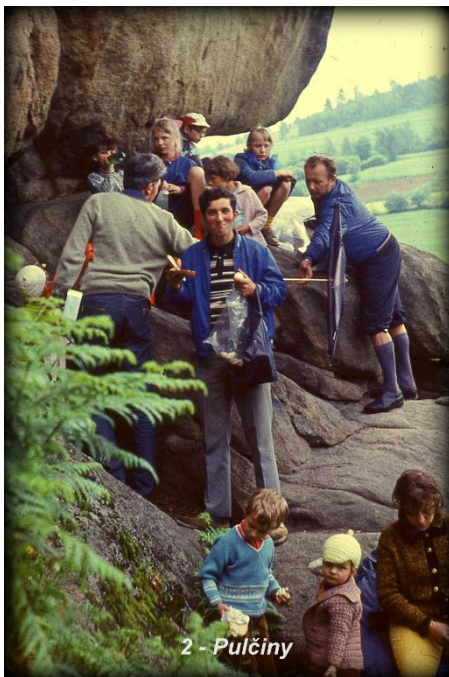
večírků i letních prázdninových táborů. A když jsme dostávali školení o důvěrných vztazích chlapců a dívek, byly preventivně posílány za dveře. Je dost pravděpodobné, že s přilepenými ušima obě tajně škvírou naslouchaly, o čem je právě řeč.

2/ Součástí tehdejšího sborového života bývaly i společné výlety do přírody. Třeba na atraktivní Pulčínské skály. Bláža přitom do programu zařadil nějaké zajímavé hry. Petr Kimler, Mlátička, Pepa Hasmanda či Vlasta Česková by mohli vyprávět. Pokud by byli ještě naživu...

3/ Jeden z dochovaných snímků dokazuje, že jsem Ivanku dokonce vozil v kočáře. Spolu s Mirkou Žídkovou jsme jej vyhrabali ve staré opuštěné chalupě

Listuji starou, zažloutlou kronikou. A prohlížím si historické, pomalu blednoucí diapozitivy. Výlet do starých časů mi připomíná, že Ivanku znám od jejího útlého dětství. Zastavme se tedy nad některými obrázky a zavzpomínejme.

1/ Černobílá rodinná fotografie nás přenese ke konci šedesátých let. Rodiče, tedy Alenka s Blážou, se ze všech sil věnovali tehdejší valašské mládeži. Malá Ivanka i její starší sestřička Áša proto odjakživa patřily k naší partě. Účastnily se pravidelných nedělních

na Medůvce. Zchátralé stavení je už dávno opravené a v jeho blízkosti ční k nebi replika někdejšího větrného mlýna.

4/ Jednou, bylo to právě na Velikonoce, jsme si společně se Svatkou a strýcem Klvánkem vyšlápli na Velký Javorník. Problém byl v tom, že nebylo velikonoční, ale vyloženě

vánoční počasí. Silná námraza a sněhu nad kotníky. Od javornické chaty jsme pak doklouzali až do Frenštátu. Utahaní, mokří, ale navýsost spokojeni.

5/ Tehdejší mládežnická parta se zasloužila o rozvoj terénní jízdy na bicyklech. Každoročně se v naší režii pořádala cyklistická akce, tak zvaná Rallye Vyržat'.

Vytyčila se přibližně čtyřicetikilometrová trať po lesních chodnících či rozbitých a rozbahněných polních cestách.

O horských kolech tenkrát ještě neměl nikdo tušení, takže se používaly běžné, ze sklepa vytažené cestovní kostičky. Opravovaly se za každým druhým rohem, ale nakonec všechny vždycky vydržely. Co na to řeklo solidní dámské kolo Ivančiných rodičů, to už nám dnes asi nikdo nepoví.

5 - rallye Vydržat

6/ Jednoho slunného Prvního máje jsme s Elenkou, Hankou a Bojarem vyrazili na Súľovské skály. Bláža spolu s Ivankou a Svatkou pak za námi přijeli zahraničním vozem značky Trabant. Ten při otáčení na úzké polní cestě, jen

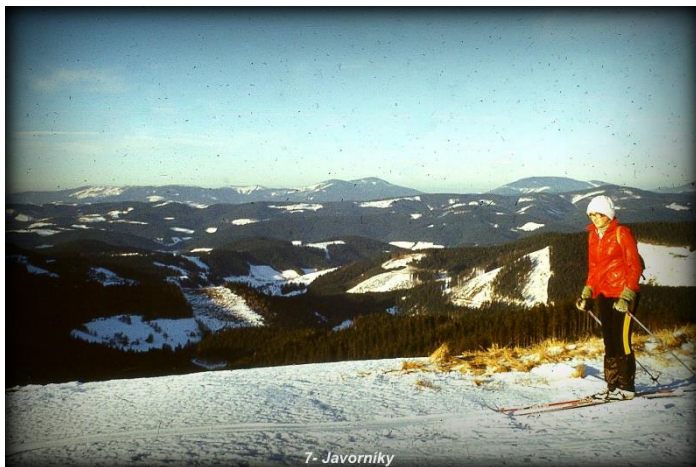
kousek od skal, sjel zadní částí do potoka. Když jsme jej

6 - Súľovské skály

společnými silami vytlačili na cestu, Bláža stočil rejd doleva tak prudce, že se překroutil gumový silenblok řízení. Našli jsme silný drát a provizorně to opravili. Trabant pak uháněl až do Valmezu na dvojku a prudší zatáčky doleva musel najíždět nadvakrát, některé i natřikrát. Ale na Súľovkách bylo nádherně...

7/ Ivanka válela i na běžkách. Samozřejmě, hlavně kotrmelce. Když naši partu, v níž kromě Ivanky byla i Elenka s Bojarem, zastihl na hřebenu Javorníků člen

Horské služby, prohlédl si křehké dřevěné lyže sovětské výroby zvané Visu Extra a pronesl památnou větu: „Vidím, že máte ten ruský pařený angrešt, doporučuji vám, ať si okamžitě koupíte náhradní kovové špice!

Jinak nikam nedojedete!“ Měl pravdu! Zanedlouho jsme s Bojarem zahučeli do velké závěje a přední části sovětských běžek se okamžitě ulomily. Ještě, že jsme si před chvílí koupili ty náhradní!

8/ Na podzim roku 1981 se na sborové scéně objevila nová tvář. Čerstvě vystudovaný teolog Milan Hlouch se stal meziříčským kazatelem. Obležely ho veškeré nazadané dívky, ale prim získala Balcarovic Ivanka. Kouzelným světem zavátých Pulčínských

skal už putovali v podezřelé blízkosti a bylo naprosto zřejmé, že, „když dva se rádi mají, i v lednu je jak v máji...“

9/ Za éry Milana Hloucha pak začala přestavba modlitebny. Ivanka při tom samozřejmě nemohla chybět. Betonovaly se základy, stavěly zdi a probíhaly úpravy původní budovy. Zmíněná dvojice už věděla, že je svatba nemine, a tak plánovala budoucí bydlení. Řešení bytové jednotky v prvním patře bylo jejich nápadem. Nakonec se mladí manželé do farního bytu vůbec nenastěhovali, protože byli ještě v průběhu stavby převeleni do Matičky Stovčaté. Ale to už je úplně, ale úplně jiná kapitola...

Franta publikán Tomanec

Kterak byla Ivana pavučinou spoutána

Tak nějak zněl název básně mapující historii vztahu Ivanky Balcarové a Milana Hloucha. Dříve než z ní odkrojíme pár slok, přibližme si situaci, s níž úzce souvisí.

Milan Hlouch byl v roce 1981 povolán do Valmezu, aby v kazatelské funkci vystřídal Jaroslava Klváňka. Čerstvě vystudovaný mladík se znalostí angličtiny a dobrým rodinným zázemím se celkem pochopitelně stal terčem zájmu meziříčských nezadaných děv. Vášnivého milovníka pavouků nakonec zaujala zmíněná Iva, která byla pověstná tím, že při spatření zmíněného živočicha padala do mdlob. Zkrátka a dobře, kontrasty se přitahují. 5. září L. P. 1982 došlo

k jejich svatbě. Bohoslužba se odehrávala v meziříčském evangelickém kostele, veselka v hospodě U mrtvolky. A byla opravdu veselá! Probíhala v době, kdy valašský lid ještě nebyl z každé legrace uražený, a kdy si bratři a sestry dokázali sami ze sebe až neskutečně utahovat. Což zákonitě nemohli znát někteří pozvaní hosté, které v minulosti formovala zcela odlišná životní situace. Obvyklou kratochvílí tehdejších svateb bylo čtení tak zvaných telegramů. Někdo z přítomných zkrátka napsal nějaké přání novomanželům, ale nepodepsal tam sebe, ale někoho jiného. V souvislosti s tím se tak do historie valašského humoru dostala nehraná scénka, do níž se nechtěně zamotal i velmi vážený svatební host Miloslav Šustek. K předčítajícímu moderátorovi totiž došel telegram tohoto znění: „ *Tak, ať se vám nezhrabe vaši lásky můstek! To vám přeje ze vši duše strýc Miloslav Šustek...* “ Sotva doznělo sálem poslední slovo, někdejší student katolické teologie a pozdější ředitel adventistického semináře zrudl, rázně vyskočil ze židle a bijíce se v prsa, rezolutně prohlásil: „ Já jsem to nepsal!! Bratr Bárta je mi svědkem!!!“ Lepší reakci si nemohl vymyslet. Dav šílel a nedávní ředitelovi studenti se smíchy váleli pod stoly. Bratr Bárta, který seděl vedle zmateného Miloslava Šustka, mu pak musel dlouho vysvětlovat, že je na Valašsku a tady se některé vyslovené hlášky ani zdaleka neberou tak, jak byly napsány...

A teď už čtyřiaadvacet úvodních slok ze slíbené balady. Na všechny se ani zdaleka nedostane, protože je jich celkem sto dvacet sedm!

KTERAK BYLA IVANA PAVUČINOU SPOUTÁNA

Kráčel světem bez lásky –
Mladý učeň farářský –
V srdci místo dívčiny –
Nosíval pavučiny
A když se pak vyučil –
Otec mu doporučil –
Aby teď, dokud je mlád –
Nedržel už celibát
„Znám já, synu, dobrý flek –
Farnost při soutoku řek –
Na svatbě když jsem tam byl –
hejno děv jsem objevil“
„Bez protekce ani slechu –
Jedu k Bártům spravit střechu –
Až s tím budu hotový –
Lojzík mi snad vyhoví“
Ujednáno, uděláno! –
Někdy v říjnu, brzo ráno –
Nablýskaná Lada fičí –
K Valašskému Meziříčí
Tam už ovečky se tlačí –
Takže místnost sotva stačí –
Zvědavé jsou k nevěře –
na nového pastýře
Zvědavé jsou v prvním radě –
nezadané ovce mladé –
Ve vzduchu je cítit chvění –
Kdo má šanci k ulovení?
Mladá Lidka Kovářova –
Dala přešít šaty znova –
Neb najela po létu –
Na redukční dietu
Vlasta přes noc, až do rána –
Spala, chudák, s natáčkama –
Jedla mrkev bez olova –
Líčka měla dorůžova
Švarná Hanka už od jara –
Ze slunce bronz vysávala –
„Škoda“, řekla Hanka snědá –

„Že se dnes jít v plavkách nedá“
Zato Iva Balcarova –
Bledá byla jako vdova –
Pod očima, podle zdání –
Měla kruhy z nevyspaní
Ona, čím ten den byl blíže –
Usnout mohla čím dál tíže –
Posledních pět nocí v září –
Už jen snila o faráři
Svěřila se svojí mamce:-
„Mamko, to je ale šance –
Štíhlý, hezký, študovaný –
Takový hned není k máni!“
„Já, když jsem ho uviděla –
Hned jsem celá zkoprněla –
Od té doby v mojí duši –
Jenom pro něj srdce buší!“
„Musím jednat, doba kvapí –
Lovecká mě vášeň trápí –
Ulovím ho, stůj, co stůj –
Vsadím se, že bude můj!“
Pak přišel ten slavný den –
Kdy byl Milan uveden –
Sotva ale začal řeč –
Ivu málem chytila křeč
V projevu na uvítání –
vnořil se do vzpomínání –
Řek', že se před rádkou roku –
Zamiloval do pavouků
Iva, bledá jako stěna –
Byla teď už do zelena –
Rovnováhu začla ztrácet –
Chtělo se jí z toho zvracet
Triu dívek zbývajících –
Zazářila radost v lících –
Favoritka tipovaná –
Byla knockautovaná!
Sokyně, o nichž je řeč –
Rozpoutaly krutou seč –

*Hnány vášní hrozitánskou –
Vedly válku partyzánskou
Každá chtěla, buď jak buď –
Milanovu dobýt hrud' –
Avšak šípy, jež k ní spěly –
Zpět se zase odrážely
Přes vášnivou snahu panen –
Amor zůstal jako kámen –
Živořil sám jako mnich-*

*Obložený stohy knih
Až jednou řek' strýc Klvánek –
„Nebud' furt jak jelimánek –
Máš roky, no tak si zařid' –
Bytnou, jež Ti bude vařit“
Být tebou, tak, ihned beru –
Balcarovic mladší dceru –
Dívka pěkně rostená –
Na faru jak stvořená!“*

Na faru se milá Ivanka nakonec skutečně dostala. Než k tomu ale došlo, událo se bezpočet nečekaných kotrmelců, s nimiž se svatební hosté, díky načaté baladě, dopodrobna seznámili. Když už jsme u té veselky, přečtěme si ze zažloutlých listů bývalé mládežnické kroniky ještě jeden z příspěvků, který byl na hostině taktéž veřejně předčítán. Týkal se vzpomínek malé Markéty Pimkové, jež popisovala zážitky z nedávného dětského tábora, který vedl Milan s přítomnou nevěstou Ivankou:

Slohová práce Markéty Pimkové na téma

JAK JSME TRÁVILI PRÁZDNINY

My jsme byli na táboře na kopci. Náš vedoucí byl strýc Milan. Museli jsme jej velmi poslouchat. On nám říkal, ať si z toho nic neděláme, že on musí také poslouchat. Jitka se ptala koho. On řek, že tetu Ivu. Také jsme hráli hry. Nejčastěji na schovávanou. To hrál i strýc Milan a teta Iva. Oni to dobře umí neb jsou velcí. Někdy jsme je nemohli nalézt. Jednou řekli, ať jsme v táboře, že oni jdou na rande. Že to prý není pro děti. My jsme se přeli, co je to rande. Já jsem myslela, že je to nějaký kopec. Ester myslela, že je to houba a Jindra, že je to léčivá bylina. Ted' už to víme, neboť jsme je stopovali. Není to nic valného. To jdete nejdřív za ruku a za nějakým keřem se začnete ochutnávat. Ti dospělí jsou nějakí divní, neboť když jsme to potom s Jindrou zkoušeli, tak nám ty sliny vůbec nechutnaly. Ted', když si hrajeme s děckama na strejdu a tetu Ivu, tak si dáváme do pusy hašlerky. Je to lepší, ale trochu se to lepí. To je všechno, co jsme se na táboře naučili. Těšíme se na příští tábor!

Markéta

O Ivance už jsem psala dřív - ano, byla a i dnes je moje velká kamarádka. Je fakt, že poslední dobou už nejsme tolik v kontaktu, ale stále se za ni modlím. Mám vzpomínku samozřejmě i na Milana - jednak jsem byla na jejich nádherné svatbě a v Třebíči, kam jsem se provdala, měl Milan svoje rodiče, takže k nim tenkrát ještě z Prahy jezdívali, takže jsem se s nimi vídávala dost často. Když jsme se pak přestěhovali do Kopřivnice, v době, kdy jsem dělala v Charitě, jsem si vzala dovolenou a jela k nim. Ivanka mi nemohla přijít naproti a tak na mně čekal Milan, který mně nejprve dovedl k němu do práce - pracoval tenkrát v Biblické společnosti a tam jsem měla čest potrást rukou bratru Jiřímu Drejnarovi. Ten byl velkým vzorem mého muže Karla. Často a rád poslouchal jeho kázání. Tenkrát ještě Hlouchovi bydleli v Praze 5 - jestli se nemýlím a já byla vlastně u nich od pátku až do neděle. Na noc mně Ivanka zavedla do své ordinace zprovozněnou v suterénu, kde jsem přespávala. Jejich obětavost, laskavost obou byla velkým požehnáním. Práce pro sbor, výchova dětí, ještě si adoptovali jednu holku Janu ke třem svým klukům. Opravdu smekám. Přeju jim, ať jim Bůh dává sílu a moudrost ke všemu, co dělají nebo plánují.

Dana Klečková

Mám-li vzpomenout na manžele Hlouchovy, vybaví se mi hlavně Iva. Moje seznámení s adventním sborem se totiž pojí s poznáním rodiny Balcarovy, kde Iva byla jejím nejmladším členem. Pamatuji si ji jako milé, nenápadné děvčátko, šikovné, laskavé a ochotné ke každé pomoci. Roky ubíhaly závratným tempem, Iva vyrostla a provdala se za kazatele Milana Hloucha. Moje nejživější vzpomínka na ni je ale z doby, kdy už bydleli v Praze. Potřebovala jsem tam něco vyřídit a tak jsem Hlouchovy požádala o poskytnutí noclehu, protože jsem tou dobou v Praze neměla žádné známé. Zdržela jsem se tam tehdy přes jeden nocleh, ale čas strávený s Ivou je pro mě dodneška velice milou vzpomínkou. Hezky jsme si popovídaly, Iva uvařila moc dobré jídlo, mohla jsem se potěšit s jejich děťátkem. Cítila jsem se u nich přijatá, jako bych přijela domů, do vlastní rodiny. Tuto vzpomínku jsem si uchovala jako něco velice milého a cenného.

Později jsem se s Ivou už nesetkala. Poptávala jsem se na ni průběžně, ale to byly jen kusé informace, které nemohou nahradit osobní vztah. A tak, když píšu tyto řádky, mám pocit, jako by na mě dýchlo něco milého a teplého, co kdysi obohatilo můj život.

Eva Hasmandová

Ivanu Hlouchovou jsem poznala ještě jako Balcarovou ve sboru Valašské Meziříčí. Protože jsem v 70. letech minulého století byla krátce vdaná a měla dvě malé děti, tak jsem mládež ve sboru ValMez sice vnímala, ale nesledovala jsem podrobně jejich aktivity, přátelství, známosti, atd. Matně si vzpomínám, že po nástupu Milana Hloucha na kazatelskou (nástupní?) praxi ve sboru ve V.M. po nějaké době se slečna Ivana Balcarová proměnila v paní Ivanu Hlouchovou. ☺ Časem se Hlouchovi odstěhovali a nesledovala jsem příliš jejich životní pouť. Postupně jsem se dozvěděla, že bydlí v Praze a jsou rodiči tří synů a jedné dcery. Tu si vzali do péče (pěstounství), vychovali ji až do dospělosti a teď se věnují i jejím dětem, tj. vnoučatům..

Když jsem se v r. 2001 přemístila za práci v Adře do Prahy, slyšela jsem, že Ivanka je výborná fyzioterapeutka a provádí různé typy masáží a cvičení. Když jsem v r. 2002 řešila své „zamrzlé rameno“ a lékaři marně zkoušeli několik měsíců všechny možné metody: elektroléčbu, magnety, bahenní zábaly, masáže, cvičení apod. a rozsah hybnosti se stále nelepšil, rameno stále občas bolelo, někdo mi navrhl, ať zkusím Ivanku H. Objednala jsem se k ní a za pár týdnů byl problém vyřešený. Cca za rok, jsem k ní přišla se stejným problémem a opět jsem za pár týdnů byla fit. Od té doby jsem si dávala pozor, abych si tento problém již nezpůsobila nevhodným nošením těžkého břemene na jednom rameni. Dala jsem na radu zkušené fyzioterapeutky Ivanky H. a od té doby

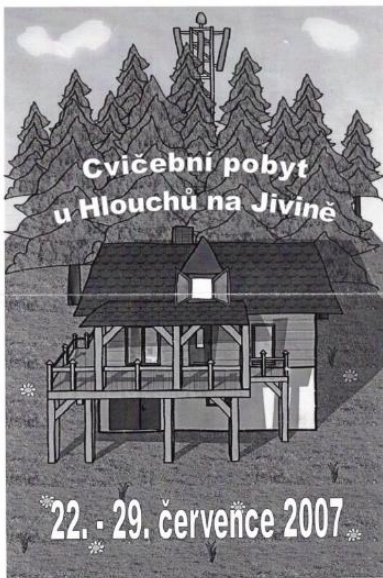
necestuji s velikou taškou přes rameno, ale nosím na zádech batoh nebo vozím kufr na kolečkách. I kabelku jsem vyměnila za „městský batoh“, což již není žádný problém, protože v posledních letech je i dobrý výběr různých velikostí a materiálů.

Pravděpodobně v roce 2003 (nebo 2004?) jsem dostala nabídku cvičebního pobytu u moře v Itálii, což pro mne bylo lákavé. U moře jsem na dovolené byla pouze jednou v Jugoslávii s mým manželem (a bez dětí, abychom za totality náhodou nezdrhli), který ale nebyl spokojený s tím „vedrem“, které tam bylo, a víckrát k moři na dovolenou jet netoužil. Pobyt s Hlouchovými byl dobře zorganizovaný a běžný program byl cvičení 3x denně – zdravotně kondiční: balantes, cvičení na overballech, cvičení s gumou pro rehabilitaci páteře a aquagymnastika v moři. Cestu (myslím, že tam i zpět) jsme si zpestřili zastávkami na turisticky zajímavých místech, např. u jezera Lago di Garda, ve

Veroně, Florencii, u Pisské věže apod. Tento pobyt byl pro mne moc zajímavý a užitečný. Obdivovala jsem manžele Hlouchovi, jak tuto akci dokázali společně dobře naplánovat a realizovat.

Za pár let na to jsem přijala pozvání na „Cvičební pobyt u Hlouchů na Jivině“, který se konal v jejich čerstvě postavené dřevěné roubence na kraji brdských lesů, vod a strání k odpočinku, a to jak duševnímu, tak tělesnému. Koupali jsme se v Záskašské přehradě, chodili na procházky a výlety po krásné okolní přírodě, např. jsme byli společně na zřícenině hradu Valdek a v zámku Zbiroh. I na tomto pobytu jsme byly Ivankou s láskou opečovávané. Absolvovali jsme

2x denně cvičení, masáže zad, zábaly a masáže nohou i rukou, lymfodrenáže, nácvik a vedení správného pohybu a chůze, bylinné koupele apod. Měli jsme i krátká zamyšlení jak překonávat stres a prožívat radost v každém dni. Také jsme téměř všichni společně studovali Bibli. O naše žaludky bylo také dobře postaráno, vařilo se podle zásad zdravé výživy a všichni jsme si říkali, odkud Ivanka bere tolik energie, kterou nám denně ve velkém rozdává. Hlouchovi měli v té době několikaměsíčního pejska (už dost velkého hafana), který ale ještě neuměl plavat a za nic na světě nechtěl vlézt či skočit do přehrady. Dlouho a

vytrvale jsme mu házely klacky do vody, až pochopil, že je to hra a má tento klacek aportovat. Všichni (včetně pejska Rona) jsme měli radost, že to zvládl. Ivanka měla v Praze 5 rehabilitační středisko Eden a já jsem pracovala v Adře také na Praze 5. Když jsem před více než 10 lety měla několik měsíců po úrazu stále problém s rehabilitací nohy po zlomenině kotníku, opět jsem navštívila Ivu a po několika ošetřeních byla její hybnost snadnější a větší.

Když jsem měla nedávno zlomené rameno, měla jsem pochybnosti o správnosti rehabilitace na poliklinice v Berouně, protože se ani po několika měsících ruka zdaleka nejevila jako plně funkční a tak jsem začala dojíždět za Ivankou na Jivinu, kam se přestěhovala se svými službami po uzavření střediska v Praze. Metody, které používá Ivanka, podpořily účinnější léčbu, kterou jsem měla následně ještě v Berounské nemocnici a tak po těchto masážích a rehabilitacích je můj stav ruky jakš takš snesitelný. Na Jivinu jezdím moc ráda, je tam krásná příroda a také Hlouchovi mají úžasnou velikánskou zahradu, která je dílem neskutečně pracovitého „zahradníka“ Milana.

Na návštěvě u Hlouchů se mi také líbí jejich originální přístup k téměř všem návštěvám a klientům Ivančiny péče. Manželé Vás často budou vítat se slovy: „ciťte se tu jako doma, chovejte se tu jako doma: doma přece také vaříte, myjete nádobí, uklízíte, vysáváte, pracujete na zahradě apod.“ Kdokoli se tedy bez výčitek může zapojit do prací, které na Jivině momentálně jsou a čekají na to, až pán či paní domácí budou mít čas a nebudou se věnovat klientům. Neurazí se, že jim věnujete svůj čas, protože oni zase věnují svůj nám, pacientům. Jejich přátelský až rodinný přístup ke všem klientům je také součástí péče o porouchaného človíčka, který obvykle vyhledává péči na masérském stole celostní fyzioterapeutky Ivanky, zvládající různé metody ošetření pacientů. Od mnoha klientů jsem slyšela kladné reference. Důkazem je i to, že lidé jezdí z daleka do brdských lesů ke Hlouchovým rádi a opakovaně.

Ještě jednu zajímavost bych ráda zmínila a to je maminka Ivanky Hlouchové – Alenka Balcarová. Přestože bydlí v Praze a má již vysoký věk, jezdí na Jivinu k Ivance a podle svých sil se snaží být stále užitečná a občas pomáhá doma či na zahradě, je-li zrovna něco potřeba (třeba sklídit a zamrazit rybíz apod.) Alenka si vždy ráno sedává ke klavíru a s písní na rtech vítá nový den... ☺

Mohla bych popsat ještě další stránky svých zkušeností s Hlouchovými, ale musím dát prostor také druhým.

Ellen Tomancová

Díkůvzdání 2023

Prosluněnou podzimní sobotu 14.října jsme slavili díkůvzdání našemu pánu Bohu za dary přírody a za dar našeho společenství. Náš kazatel Hynek Dona v zamyšlení použil příkladu velké dýně a malé - tak jako dýně nejsou všechny stejné, ani my nemůžeme být stejní. Každý máme jiné obdarování, jiný vzhled, povahu. Ale co máme všichni stejné a neměnné, to je náš Bůh, Ježíš Kristus,

spasitel a
zachránce. Chci
poděkovat naší
Soňce, Ivušce,
Světlance a Elence
za vynikající
boršč. Za všechno
pohoštění
Božence,
Zdeničce, Simonce
a Aničce. Výzdoba
modlitebny byla
krásná, a co teprve
tombola. Dostali
jsme moc pěkné
dárečky. Přijímali
jsme je
s úsměvem.
Vzpomínali jsme
také na všechny,
co nám schází - na
našeho Petra, se
kterým se setkáme,
a další. Děkujeme
taky za Adélku,
Jindřišku, Ondru,
Stázinku. Naše
děti jsou důležité,

budou pokračovat v budování sboru. Závěrem děkuji pánu Bohu, že jsem s vámi byla a tak mohla cítit lásku, pochopení. Byl to krásný závěr soboty. Co zbývá? Děkovat a těšit se na příště. Díky bratři.

Svat'ka Balážová

TICHO!

Co je pro Vás ticho? Pro někoho čas, kdy si může konečně odpočinout, pro druhého něco nezvladatelného. Každý ho vnímá jinak. A právě ticho bylo tématem letošního **Míraku** pořádaného 20.-21.října 2023. Jako už každoročně se konal v aule Vysoké školy Báňské v Ostravě a po dlouhé době se tu opět sešli mládežníci z Moravy, Slezska, ale i z Čech. Program byl sice už od pátku, ale já s Jindřiškou a jejím bráškou Ondrou jsme se sem vydali až v sobotu.

Učili jsme se, jak může být ticho požehnáním i pro náš duchovní život. Jak je přínosné se na chvíli ztišit, zastavit a vést rozhovor s Bohem v naprostém tichu. Kdo si chtěl tuto chvíli dopřát už na Míraku, mohl využít nádhernou kapličku, která tu pro nás byla připravena jako minulý rok. Výborný oběd samozřejmě nesměl chybět a po něm už následovaly workshopy.

Řešila se tu různá témata – byl zde workshop technický, kde měli účastníci možnost nahlédnout za oponu samotného Míraku, workshop kreativní, kde jsme mohli nechat pracovat naši fantazii, workshop v podobě rozhovoru se slečnou Denisou

Michnovou, která se věnuje zdravé výživě a vaření, workshop, kde sdílel Mirec Glet svůj osobní příběh, a nakonec workshop o tichu v modlitbě a meditaci. Určitě mi dáte za pravdu, že si tu na své přišel opravdu každý. Šikovní organizátoři mysleli i na lidi, kteří si radši zajdou na procházku a rozjímají s Bohem. Vytvořili duchovní cestu v podobě malých kartiček, která dávala účastníkovi podněty k zamyšlení a mohl si tak užít svůj osobní čas.

Mírak ani tento rok nezklamal a my už se teď můžeme jen těšit na další akce. Uteklo to zase jako voda, ale byl to požehnaný čas s našimi kamarády.

Adéla Vráblová

Tradiční slet chátrajících u rybníka v Jedovnicích

Už po jednatřicáté se o druhém říjnovém víkendu srotilo podivné seskupení někdejších mládežníků, dnes šedivějících babiček a starců, kteří se už léta letoucí skrývají pod příznačným názvem Chátra. Slet se tentokrát konal pod

taktovkou nejstaršího z rodu Wagnerů, Petra a jeho prakticky založené choti Marie. Útočištěm pro dvacítku chátrajících duší se stala rekreační chata v jejich současném bydlišti,

Jedovnicích. Pohledná obec uprostřed Moravského krasu nabízí nejen rozlehlé lesy a parádní soustavu rybníků, ale i velice zajímavé okolí. Tentokrát jsme nezamířili na známou Macochu či do podsvětí ponorné říčky Punkvy, ale jenom co by jeden kamenem dohodil. Docela blízko od Jedovnic se například nachází tak zvané Rudické propadání. Bublající bystrina tu nepokračuje obvyklým údolím dál, ale pod příkrou skálou mizí v podzemí. Na povrch se vynoří až po několika temných kilometrech.

Neméně zajímavé jsou i blízké vápencové skály, přezdívané Rudické kolíčky. Ty jsou nejen útočištěm šplhajících a padajících horolezců, ale i stáda pasoucích se horských koz. Dokonalé

překvapení pak představuje někdejší lom Seč, kde se kdysi těžily jemné slévárenské písky. Obnažená hornina hraje všemi možnými zemíty odstíny. Člověk si tu připadá jako v americkém Utahu či v asijských Duhových horách. Jakkoli chata a její okolí nabízely spoustu možností k vyžití, sobotní dopoledne bylo věnováno společné návštěvě blanenského sboru. Počtem členů je blízký Meziříčí či Kateřinícím, takže dvacítká hostů se stala nepřehlédnutelnou. Kázáním sloužil hlavní náčelník Chátrý, Luděk Svrček, zvaný Kon, diskuzi nad úkolem vedl už vzpomínaný Petr Wagner, zvaný Vala. Jak už to při podobných akcích bývá, prim hrají praxí prověřené kuchařky a jejich kouzelné výtvy. A hned vedle nich staré známé písničky z mládí. Zpěvníků víceméně netřeba, protože texty nadosmrti uvízly v jinak vynechávající paměti. Ta úplně poslední zazněla při závěrečném loučení: "Již se loučíme, na shledanou vám, čas rychle mine, dobře bylo nám. Melodie ta na cestu ať zní, a když vbrzku náš Spasitel přijde, spojí nás..."

František Tomanec

Okrskové shromáždění 2023

Na okrskové shromáždění ve Zlíně v sobotu 28.října jsem se docela těšil. Malenovickou modlitebnu znám jako staré boty. Už při jejím zrodu jsem tam natíral fasádu a maloval interiéry. Což jsem si od té doby několikrát zopakoval. Naposledy letos, někdy koncem června.

Není žádným tajemstvím, že jsem tu před dvanácti a více léty býval pravidelným hostem a našel poměrně dost spřátelených duší, s nimiž je radost se kdykoliv znovu vidět. Okrskové sročení adventistických sborů Zlínského kraje navíc poskytlo výjimečnou šanci narazit tu na známé i neznámé lidičky z dobré poloviny východní Moravy. Což se, alespoň v mém případě, bezesbýtku splnilo. Bylo úžasné popovídat si s nepolepšitelně optimistickou dvojicí manželů Súkupových z někdejšího napajedelského společenství. Anebo s Jarkou Svobodovou, dlouholetou členkou věčně živé Chátry a maminkou Oldy,

pravidelného hosta křesťanské televize TV Hope. Prohodit pár slov s Petrem Matulou, nadšeným šéfredaktorem zlínského sborového časopisu, který až do nebe vychválil náš zpravodaj, z něhož čas od času zkopíruje sem tam nějaký ten příspěvek. Překvapivě jsem tu narazil i na Jožku Bumbalu, který před mnoha a mnoha léty navštěvoval náš meziříčský sbor a teď už náramně dlouhou dobu připravuje chutné krmě pro klienty sousedního Pečováku. A také na Jarka Horáka, někdejšího příbuzného nám známých Lukášových, který před třiceti lety právě ve Valmezu skoncoval s kouřením. Moc rád jsem uviděl i jiného Jarka, příjmením Škrlu, otce současného zlínského kazatele Libora, se kterým jsem před šedesáti sedmdesáti roky lovil v okolí kateřinického sboru v tamějším potoce nádherné pstruhy. A kde jinde než ve Zlíně se můžete v sobotu setkat i s jiným Škrlou a větší částí jeho rodiny? Laďa, který kdysi v roli civilkáře zachraňoval stavbu zmíněného Pečováku, a jemuž tu dodnes neřeknou jinak než

Rampa, přibral na bohoslužbu nejen svoji na slovo poslušnou Milušku, ale i perspektivního studenta architektury, synka Daniela. Bylo radost mezi ostatními uvidět i někdejší dobré Zlíňaky v podobě našich Pimkových či Kimlerových a kompletní rodinku Smilkových z Trojáku. A určitě se nedá zapomenout na přítomné, věčně svěží Pelčačky či na náramně pohostinnou, přívětivě upovídanou Bartolčicovou Jitku. Pochopitelně už vůbec ne na nesmrtelnou duši zlínského sboru, permanentně dobře naladěného praktika Víťu Slováčka! Je pravdou, že ne všechna zlínská setkání končila happyendem. Co si ale budeme namlouvat, intolerance nedrtí jen okolní pohanský svět, ale úspěšně lomcuje i s naší svéráznou adventistickou ohrádkou.

Okrskové samozřejmě nemělo jen svůj horizontální rozměr. Jako v každém kostele, i tady musela hrát prim vertikála. Sobotní škola, již vedl už vzpomenuť místní pastor Libor Škrla, například vedla k zamyšlení, zda není lepší při obvyklém předsobotním a posobotním kolečku místo vysloveného přání „Pán požehnej nám“, raději unisono nepožádat nebesa slovy „Pán požehnej nás“. Tedy, být tím pádem požehnáním i pro druhé. Autentické Boží slovo, pronesené pak ústy současného strážce moravskoslezské pokladny, přiblížilo dávný příběh deseti malomocných. Všichni bez rozdílu byli Mistrem uzdraveni, ale pouze jeden se obtěžoval s poděkováním a hlasitou oslavou Boha. Kupodivu to nebyl pravověrný Izraelita, ale pochybný Samařan. Jaroslav Stejskal poté zařal do živého provokativní otázku: „Ke komu se přidáš? K věčně nespokojeným, ufnukaným pravověrcům nebo k věroučně problematickým, leč vděčným Samaritánům? Jak je dobré vzdát Hospodinu chválu! O tom nezpíval jen starověký žalmista, ale přesně tak to hlásá i nápis v této modlitebně!“ Ten nápis tam kdysi načmáral náš problematický, vyloženě nepravověrný synátor Jakub... Když přišla řeč na Samařana, nemohl jsem nezapomenout na Samari. Jedná se o komorní dobročinné sdružení, které tu před léty vystřídalo do té doby náramně populární zlínskou Adru. Poté, co šla nešetným zásahem církevních kormidelníků do kytek, začali samaritánstvím posedlí dobrovolníci páchat dobro i na půdě zdejšího sboru. Na jednu ze zdí horní místnosti dokonce vyvěsili docela velkou propagační nástěnku. Vydržela tam sotva jeden měsíc. Hlas služebníků Slova, kteří se tu sešli na kazatelském shromáždění, byl tak mocný, že všechno, co zavánělo konkurenční, tedy samařanskou myšlenkou, muselo okamžitě dolů! Nástěnka našťestí na zdi zůstala. Iveta Slováčková majetek Samari chytře využila k propagaci křesťanské literatury. Což je určitě stejně chvályhodné!

Žádná správná bohoslužba se nemůže obejít bez hudby a zpěvu. Obojí se prolínalo celým dopoledním programem. A co bylo obzvlášť sympatické, do hraní a prozpěvování se zapojili reprezentanti všech generací. Od malých capartů až po prostovlasé starce či zasloužilé, maskovaně šedivější babičky. Ústředním songem celého setkání byla vyzpívána modlitba Otče náš. Navzdory

platnému GDPR jsem si během interpretace pořídil pár dokumentárních snímků. Všecky se podařily, až na jeden z nich. To, když sedmnáctičlenný smíšený pěvecký sbor v nádherné písni svatosvatě prohlásil, že už odpustil všem svým viníkům. Nevím, co si mám o té nečekaně rozmazané fotce myslet. Je docela možné, že můj laciný mobil oplývá nadpřirozenou inteligencí schopnou rozlišit, zda to, co je právě vyřčené, je úplně košer. Když ne, tak asi čočka zaslzí a obrázek je tím pádem rozostřený. Což je pro mne svým způsobem dobrá zpráva. Mohu se příště k pěvcům klidně přidat, protože ani s tím mým neustálým odpouštěním to není kdovíjak slavné. Anebo tu protivnou větu raději vynechat ???

Polední přestávka byla ve znamení prohýbajících se stolů a stolečků. Svůj vztah ke sboru teď projevíly zcela anonymní dobré duše, které doma napekly, nasmažily či namíchaly přepestrou škálu nejrůznějších pochutin. Jak říkal jeden

historik, bohoslužby rané církve zpravidla končivaly hostinou lásky, již se říkalo agapé. Zdá se, že současné zlínské adventistické společenství duchovním darem pohostinnosti přímo přetéká!

O třetí odpolední konečně došlo i na poslední blog bohatého programu. Někdejší absolvent teologického semináře a známý moderátor zmíněné TV Hope, Jindra Černožský, se tentokrát publiku představil jako autor a interpret velice zajímavých písniček. Přibral s sebou i čtyřčlennou kapelu vytrénovaných hudebníků. Prořídle řady posluchačů napovídaly, že asi nepůjde o zcela běžné kostelové vystoupení. Jedna

svěrázná křesťanská aktivistka například už dlouho před začátkem koncertu zděšeně prchala z modlitebny s odůvodněním, že se na posvátných místech pódia má objevit tak hříšný nástroj, jako jsou bubny! Jiní odborníci na Boží vůli zase nemohli strávit představu, že by andělé místo loutny vzali do rukou basu či elektronickou kytaru. Přiznávám, že přítomní milovníci chorálů či adventních sladčáků museli trpět. Tento styl opravdu nepředstavuje chrámovou klasiku. Podle mne je určen k oslovení lidu obecného, jemuž slovo Pán Bůh nic neříká. Jakkoli se tento pojem Jindrovým písním, až na malé výjimky, vyhýbá, poselství melodií obalených textů k němu nepřímě směřuje. Třeba song „Ex post“, jež obdržel cenu nějakého sekulárního severočeského rádia, zcela zřetelně upozorňuje na to, že poté, tedy ex post, nastane doba, kdy se na naší planetě všecko od základu promění. Při jiných písničkách se ale musí za nos chytit i

samotní křesťané. Taková „Láska a nenávisť“ například přibližuje fakt, že se obojí může objevovat nejen v barech a hernách, ale i v kostelních lavicích. Překvapivě i mezi těmi, kteří si tam přesvatě brnkají na zmíněné andělské loutny. Je to pochopitelně otázka názorů, ale zdá se mi, že každý z bezmála dvaceti songů nabídl téma k sebereflexi a hlubšímu přemýšlení. Až narazím na nějaké Jindrovo cédéčko, určitě si jej v klidu přehraji. Myslím, že má šanci posunout mě o krůček k lepšímu.

Na závěr chci všem dobrým Zlíňákům ze srdce poděkovat za zcela nevšední prožití dne odpočinku. A pokud dožiji, a nikdo mi to nezatrhne, určitě se na příští okrskové zase vypravím. Přínejmenším proto, že mám ty ostatky, co se srocuji na někdejší malenovském hřbitově, upřímně rád...

Franta publikán Tomanec

Podzimní Pulčiny nadvakrát - VI. díl seriálu TTT

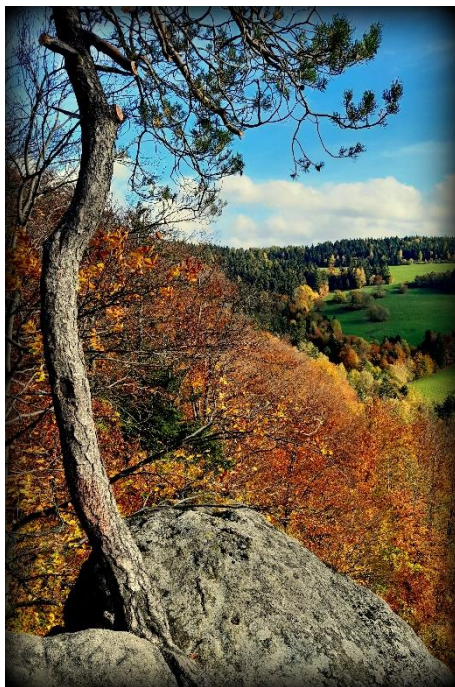
V polovině října bývávalo indiánské léto ve svém rozpuku. Podobně jako před rokem, právě na tuto dobu plánujeme výšlap Trasou Tonka Tomance. Tentokrát směřuje do atraktivního světa Pulčinských skal. Předpovědi počasí na neděli

22.10. jsou ale nevábné. Přeháňky, případně dešť. Takže nic pro dnešní rozmazlené pecivály! Jsem svatosvatě přesvědčen, že se na místě srazu ocitnu sám. Což by mi vůbec nevadilo, protože sólo výpravy miluji. Jaké je však mé překvapení, když na parkovišti za Albertem

stepuje Jindra! OK, vyrazíme tedy do skal v páru! Před trampskou hospodou na Pulčíně pak stojí povědomá černá limuzína. A v ní stálce minulých výletů, rozšafná Jarka se svým dobráckým zákonným partnerem Petrem. Za chvíli se z mlhy vynoří další auto. Dovezlo sem zatím neznámou Janu s manželem a synkem Michaelem. Když se tak dívám na tu sedmičlennou sestavu, kromě mé maličkosti, samí katolíci! Na dobu pronásledování jsou evidentně lépe připraveni!

V bílé mlze a mírném dešti klesáme ke skalám. Vystupují z oparu a působí kouzelně. Následný výstup je lehce náročný a tím pádem docela zábavný. Ten mléčně bílý svět s prosakujícími barvami podzimního listí propůjčuje okolí tajemnou, přímo pohádkovou atmosféru. Později se posuneme do málo známého skalního města. V dávných dobách se tu údajně srocovali tajní evangelíci ke svým bohoslužbám. Jeden z pískovcových

útvarů, ke kterému se orosenými houštinami konečně prodereme, nese název Kazatelna. Skryší, kam je možno při slídění všelijakých Koniášů zalézt, je kolem habaděj. Za našeho trampského mládí jsme je využívali k nepovolenému táboření.

Čas se posune o sedm dní dopředu. Ručička hodinek paradoxně o hodinu zpátky. Začátek údobí zimního času je ve znamení modré oblohy. Na známém parkovišti se objevují hned čtyři auta. Jindra opět nezklamal! Spolu s ostatními si dopřává pulčínské repete! Tentokrát ve společnosti poutníků, jejichž polovinu tvoří přívrženci církve ostatků. Pokud proběhne pronásledování za slunečného počasí, pak má toto společenství přece jen jakou takou šanci!

Suneme se po stopách minulé výpravy. Nelehké nástrahy skalnatého terénu zvládá malinká Zuzanka i její o něco starší babička. Obojí za pomoci svých příbuzných. Malíř podzim ani tentokrát nešetřil barvami. Dnes je netlumí mlhavý závoj, takže přímo bijí do očí! Navíc je vidět i do nedalekého okolí. Takovou nádheru lze spatřit jen během jednoho, dvou týdnů v roce. Kdo v tuto dobu doma čučí do knížky či obrazovky, má hřích! Autentická příroda mu o Bohu prozradí mnohem víc!

Cíl nenáročného špacíru je, jako obvykle, u hospody. Trampská putyka U Williho připomíná muzeum. Na stěnách visí nejenom tuzemští prezidenti od Havla zpátky, ale i rudý bratr Stalin se svým známým výrokem: „ Je třeba skoncovat s alkoholem, soudruzí!“ Pohled do sálu však napovídá, že jej nikdo neposlouchá...

A tak raději zamíříme na čerstvý vzduch, poplácáme se po zádech a společně usoudíme, že největší tulák všech dob, jemuž je seriál zasvěcen,

by měl radost. Trasou Tonka Tomance na Pulčínské skály se nadvakrát vypravilo celkem třiatdvacet poutníků, Takže, na viděnou za měsíc! Poslední, sedmé dějství TTT by se mělo odehrát někde v blízkosti tulákovy bydlíště, tedy v zalesněné oblasti jeho milovaných Hostýnských vrchů.

Franta Tomanec

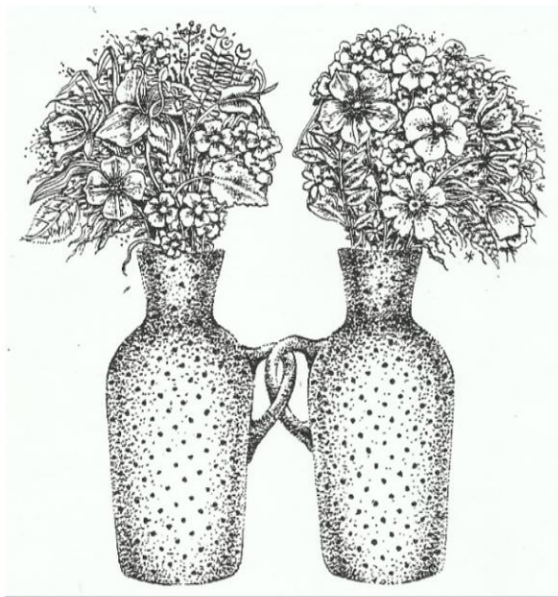

Sbor Církve adventistů s.d.
Valašské Meziříčí
vás zve na besedu

Jindřich Oleš
beseda nad tvorbou

malíř, grafik, kreslíř, ilustrátor a básník

sobota 18.listopadu 2023 ve 13 hodin

modlitebna CASD Hřbitovní 366/1
Valašské Meziříčí

Vstup zdarma

www.valasskemezirci.casd.cz

Boží vůle nebo náhoda?

Na špatně postavený a zajištěný žebřík jsem dopltil v říjnu při řezání větvi. Žebřík se odklonil a já tvrdě dopadl na zem asi z výšky čtyř metrů. Otevírám oči a v hlavě mi blesklo – ležím v Brankách nebo nebi? Celé tělo mi brní, všude odřeniny, pohmožděniny, modřiny, bolístka... „Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi...“ . Boží vůle byla, že můžu pokračovat ve svých aktivitách na zemi, že mám uskutečnit v listopadu u adventistů besedu nad svou tvorbou. Abych vše odlehčil, ještě jsem Boha rozesmál svými dalšími plány.

Večer automaticky pouštím televizi. Nemohu uvěřit vlastním očím. Radikální hnutí Hamás zákeřně napadlo a zaútočilo na Izrael. Vidíme popravy vojáků, starců, žen, dětí. Bez sebemenšího slitování. Jako smyslu zbavení Palestinci brutálně stílejí neozbrojené, bezbranné Izraelce. Během hrůzostrašného dne bylo zmasakrováno, usmrceno, uneseno, krutě umučeno přes 600 obyvatel Izraele... A to je teprve začátek... Takže tento den si budu pamatovat až dos smrti.

Jako červená niť mého života mě provází různé **náhody**. Ostatně už narození je **náhoda**. Sami jsme nerozhodli kdy, kde, v kolik hodin přijdeme na svět. Ani netušíme, jak dlouho bude hořet svíčka našeho života. Když jsem během školní docházky byl v nemocnici, tak **náhodou** mě přihlásila třídní učitelka do Lidové školy umění. Zpočátku se mi tam moc nelíbilo, pak jsem se těšil na každou hodinu. Kreslení, malování, modelování, první akt...

Další šťastná **náhoda** byla umělecko-průmyslová škola. Ani za nic jsem tam nechtěl jít. Vyučil jsem se na železničním učilišti strojním zámečnickem. Další vzdělávání mělo pokračovat na Dopravce v Žilině. Perspektiva – strojevedoucí. Nevím, jak se ve mně probudila láska k železnici. Snad tím, že pod stromečkem se na mě usmívaly vagónky a lokomotivy velikosti H0. Po vyučení jsem se nechal vyprovokovat spolužákem z LŠU na přijímačky SUPŠ do Uherského Hradiště. Čistě z recese. Náhodou jsem uspěl, on ne. Rozhodl Bůh, že vzhledem k tomu, jaké mi zdarma věnoval vlohy a talent. Tak si mám ještě doplnit odborné vzdělání?

Po maturitě mně lákala Akademie výtvarných umění v Praze. Psal se normalizační rok 1971. Došel jsem až k závěrečným pohovorům, stačilo správně odpovědět na politickou otázku. Něco se ve mně vzpříčilo a já řekl: „Politika není moje silná stránka.“ Děkujeme, na shledanou. Byla to **náhoda** nebo Boží vůle?

Protože se mi nechtělo na vojnu, prodloužil jsem si mládí na Pedagogické fakultě v Ostravě. Při cestě za sestřenicí do Havířova mně potkal spolužák z Hradiště. „Držím ti fleka v Karviné v Domě pionýrů a mládeže“. Doporučil mně soudružce ředitelce a já **náhodou** nastoupil do svého prvního zaměstnání. Stal se ze mě vedoucí oddělení estetické výchovy. Spolužák uměl odpovídat správně a dostal se na Akademii v Praze. Přesto že s místními výtvarníky jsem se zúčastnil několika skupinových výstav, Karviná mně nudila svou socialistickou šedivostí. Další známý končil v Domě kultury pracujících Vítkovic v Ostravě. Zase jsme se někde setkali a on mně přihlásil na konkurz. Nevím, zda **náhodou**, konkurz jsem vyhrál. Mé další zaměstnání bylo v propagaci. Nastoupil jsem zde jako samostatný výtvarník. Bylo to v 80. letech během nejtěžší normalizace. Ústřední heslo : “Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak.“ Ještě si pamatuji, co nám vtloukali na stranickém vzdělávání do hlavy „Společný boj Sovětského svazu a socialistických zemí proti imperialismu, kapitalismu za uskutečnění trvalého míru na celém světě.“ Soudruh ředitel měl přezdívku „bolševický tlampač“. Často se vychloubal tím, že má nejvyšší možné vzdělání a to je VÚML. Každého dokáže přinutit ke vstupu do KSČ. Asi jsem byl první, kterého nezlomil. Ani po dobrém, ani po zlém, ani po hodině a půl mně nepřinutil podepsat přihlášku. Ani ze mně neudělal papouška, který neustále vykřikuje: „Stojím pevně a neochvějně na pozicích marxismu-leninismu a nikdy jinak“. Nebyla to **náhoda**, že mi soudruh ředitel vzkázal, ať dám dobrovolně výpověď. Skončil jsem na dlažbě. Vedení kulturáku mi zablokovalo všechny zaměstnání, kde o mně měli zájem, kde bych uplatnil své vzdělání. Bylo mi jasné, že jediná šance, jak přežít, je nastoupit do dělnické profese.

Náhodou na nějakou vernisáž v Ostravě přijeli výtvarníci z Karviné. Sehnali mi práci v KAVOZu a já byl zpět v hornickém městě. Stal se ze mě nekvalifikovaný pomocný dělník s vysokoškolským vzděláním. Setkal jsem se s husitou, který mě požádal o spolupráci. Bylo to tajné a já posílal ilustrační kresbičky do jejich měsíčníků Český zápas a CEP.

Můj život byl jako na houpačce. Připadla jsem si, že se pohybuji ode zdi ke zdi, ztrácel jsem ideály. Smutně vystresovaný jsem si rád **náhodou** pobrukoval písničku Voskovce a Wericha „Život je jen náhoda“.

Přišla sametová revoluce. Už jsme nemuseli držet hubu a krok. Drtivá většina komunistů okamžitě překabátila. Nejhlasitěji zvonili klíči, křičeli „Konec vlády jedné strany“. Také se jim líbilo, že pravda zvítězí nad lží a nenávistí. Tolik Jidášů pohromadě jsem ještě neviděl. Inu, vždyť byla opět svoboda a

demokracie. Znovu jsem se oženil a přestěhoval na Valašsko. Ve Valašském Meziříčí nebyli husiti, ale adventisti. **Náhodou** jsem začal spolupracovat s Adrou a k nim už byl jenom krůček. Také zde našly přístřeší a otevřené srdce a pomoc dvě Ukrajinky.

V době mé puberty, v šedesátých letech, zpívala Pavlína Filipovská, že v roce šedesátém šestém už bude vážně všude mír... Já tomu věřil, přesto že mezi komunisty a kapitalisty zuřila studená válka. Komunistické režimy se ekonomicky zhroutily. Já se začal naivně domnívat, že teprve teď, ve 21. století bude všechno super. Nad zeměkoulí bude kroužit bílá holubice míru a prosperity. Jenže ruský imperialismus se nevzdává, opět ukázal svou pravou tvář. Putin se rozhodl vojensky potlačit svobodu a demokracii na Ukrajině. Němci se doposud omlouvají za zvěrstva způsobená Hitlerem, fašismem, gestapem. Jak dlouho bude trvat Rusům, než jim lidé odpustí? Zaplatí reparace za zničené vesnice, města, infrastrukturu?

Nedovedu si ani v nejdivočejších snech představit, že bych už přes šest set dní žil mimo domov, měl přetřhané rodinné vazby. Nevěděl bych, kdy se vrátím ke svým blízkým, bude můj dům ještě stát, kdo z rodiny ještě žije, kolik mi zůstalo přátel...? Ukrajinci žili normální životy a najednou pro nic za nic o všechno přišli. O majetek, o zaměstnání, o rodinu, o pohodu, o perspektivu... Ženy s dětmi odešly do okolních států. Polska, Slovenska, Maďarska, Česka, Rakouska atd. Muži se zbraní v ruce brání svou rodnou vlast. Jediné spojení mezi nimi je jen přes mobil. Nevidí se navzájem, nemohou pohlédit své děti, vyměnit si polibky... Jediné, co je děsí, že se někdy už mobil neozve.

Putine, svět není tvůj majetek.

Putine, ty nemůžeš rozhodovat o životě jiných.

Protože ta jedna z teček, která ve vesmíru září,
jsou křídla se svatozáří.

Nikdy, prosím nezhasínej

Pro svět jsi moc důležitéj...

Jindřich Oleš

Beseda v novém stylu

Ve čtvrtek 19. října se v malém sále Městské knihovny konala v pořadí třetí poprázdninová beseda. Pořadatelem byl opět Adraklub zdraví, ale poprvé v dlouhé historii bez účasti Zdravého města. Důvod je prozaický - finanční částku na výdaje spojené s pořádáním osvětových akcí konšelé snížili o celou polovinu. Peníze na pronájem sálu a další náležitosti naštěstí slíbila uhradit Církev adventistů s.d. Pod hlavičkou Adry a zmíněné církve tedy proběhla zajímavá diskuse mezi Ivou Chárovou a jejím někdejší učitelským kolegou, Petrem Vránou, který je v současnosti jak nemocničním, tak vězeňským kaplanem. Neformální povídání přeneslo přítomné účastníky do špitálu i do světa zamřížovaných oken. Připomnělo, že i tam se nacházejí lidé, kterým může spirituální rozměr jejich pobyt nadlehčit, případně je nasměrovat k pozitivní změně. Výřečný Petr má dar oslovit nejen lidi věřící, ale i ty ostatní, takže většina snad odcházela s přesvědčením, že aktivity duchovních se ani zdaleka nemusí omezovat na kostely a modlitebny, ale především zamířit za jejich zdi. Tak, jak to už před dvěma tisícovkami let předvedl jistý Mistr z Nazareta...

František Tomanec

Písničky s příběhem

Ve jménu života // Pak si spolu zazpívejte

Ivana a Milan Hlouchovi, jimž je věnováno toto číslo sborového zpravodaje, mají na svědomí nejméně tři valašské písničky. První nese název *Náš kraj* a svoji premiéru slavila 3. října roku 1981 u příležitosti Milanovy instalace do funkce meziříčského a frenštátského kazatele. Její upravená verze zazněla o dva roky později při nástupu jeho následníka, Aleše Zástěry. O třetí a snad poslední úpravu se postaral Benjamin Pražan, který v osmdesátých letech minulého století potřeboval narychlo spíchnout nějaký song o Valašsku a Knize knih. Podrobnou historii této písně přiblížilo jedno z dávnějších čísel našeho bulletinu.

Další dvě písničky už vznikly v souvislosti s Ivinou a Milanovou svatbou. Ta první nese název *Ve jménu života*. Upozorňuje na vůbec první biblické přikázání, o kterém se v kostelech a modlitebnách skoro vůbec nemluví: „*Plodte a množte se a naplňte zemi...*“ Což o to, moderní lidé západní civilizace se opravdu plodí a plodí a plodí. Akorát se nemnoží. Vyběhli se Stvořitelem a vymysleli pilulku. Přitom je nad slunce jasné, že všechno krásné, co je v Boží přírodě k vidění a slyšení, souvisí s předáním života. Pokud má manželství nějaký vyšší smysl, pak je to právě toto. Němá příroda to ví odnepaměti, natvrdlému pánu tvorstva to dochází až ve chvíli, kdy jako druh začíná vymírat. Ještě, že tu máme některé katolíky, kteří respektováním prvního přikázání situaci zmírňují. Jak se později ukázalo, písnička u Ivy s Milanem skutečně zapůsobila...

VE JMÉNU ŽIVOTA

Dětství je touha, slunce a smích, mládí je kvítek na jabloních

Jako ten kvítek má jen svůj čas, tak i dny volnosti opouští nás

Zamávejte mládí, svobodným dnům, svým rodným hnízdům a dětským snům

Posvátný úkol před vás Bůh dal - štafetu života posunout dál

Život je tajemstvím kosmických drah, barevnou duhou ve vesmírných tmách

Život je zdaleka největší dar, těžišťem bytí je předat ho dál

Zamávejte mládí...

Život je přání věčně jej mít, hluboká touha nepřestat znít

Tvůrce nám nabízí žít věčný den, ve jménu života neste to všem

Zamávejte mládí...

Poslední song nazvaný *Pak si spolu zazpívejte* zazněl na svatební bohoslužbě skutečně jako úplně poslední. Zpívaly jej děti, jimiž se to ve sboru tenkrát

hemžilo. K refrénu se pak přidalo celé shromáždění. Na kolika dalších svatbách se tento super jednoduchý popěvek posléze objevil, to už asi nikdo nespočítá. Samozřejmě, pokaždé ve více či méně pozměněné podobě. Určitě ale zazněl na svatbě Soni s Milošem v severočeském Jablonci. Jejich varianta se naneštěstí nezachovala. Zachovala se však verze nachystaná na nedávnou svatbu Ivy a Petra. Ta se ale z nějakého neznámého důvodu na program jejich sňatku nedostala. Což všem jen pramálo vadí. Tak, ať to všem Ivám ladí! A mají se s partnery rádi :-)

PAK SI SPOLU ZAZPÍVEJTE

Až ta dnešní sláva skončí, zůstanete sami. Tak se spolu pomodlete, ať je Pán Bůh s vámi

Pak si spolu zazpívejte tu píseň, co vám ladí, láska v bytě zavoní, budete se mít rádi...

Až výměna názorů se v prudkou bouři změní, do západu slunka ať zas dojde k uklidnění

Pak si spolu zazpívejte tu píseň, co vám ladí, láska v bytě zavoní, budete se mít rádi...

Až se vám sny růžové snad splnit nepodaří, vzpomeňte, co slíbili jste dnes, pátého září

Pak si spolu zazpívejte tu píseň, co vám ladí, láska v bytě zavoní, budete se mít rádi...

Až ti strejda o pavoucích začne vyprávění, řekni mu, že nad pavouka hezčího nic není

Pak si spolu zazpívejte tu píseň, co vám ladí, láska v bytě zavoní, budete se mít rádi...

A až Iva navaří, co pramálo ti chutná, tak to nějak zkonzumuj, ať, chudák, není smutná

Pak si spolu zazpívejte tu píseň, co vám ladí, láska v bytě zavoní, budete se mít rádi...

Až zjistíš, že kvůli knihám v bytě místa není, sedněte si doprostřed a dejte se do čtení

Pak si spolu zazpívejte tu píseň, co vám ladí, láska v bytě zavoní, budete se mít rádi...

Mimina má Iva ráda, to máme na paměti, tak, ať je náš sbor zas brzo plný malých dětí

Pak si s nimi zazpíváme tu píseň, co nám ladí, láska kolem zavoní, budeme se mít rádi...

= ZAHÁVEJTE MLÁDÍ =

svatba
Ivy a Milana Hločekových
5.9.92

(VE JMĚNU ŽIVOTA)

Dětství je slunce, touha a snění, mládí je kvítěk
 touha, slunce

na jabloních, jako ten kvítěk májím svůj čas,
 tak i dny volnosti opouští nás ZAHÁVEJTE MLÁDÍ

SVOBODNÝM DNŮM, SVÝM RODNÝM HVÍZDŮM A DĚTSKÝM SNŮM

DO SVÁTÝ ÚKOL PŘED VÁS BŮH DAL - ŠTAFETU ŽIVOTA

POSUVOUT DÁL

PÁK SI SPOLU ZAPÍVEJTE

Až ta chvíle nějak skončí, zůstanete sami, pak se spolu pomůžete,
 PÁK SI SPOLU ZAPÍVEJTE TU PÍSEŇ, CO VÁM LADÍ, LÁSKA V BYTĚ ZAVONI, BU-

chtějte Pán Bůh s vámi
 DEJE SE MÍT RADI

Křesťanský vtip – Ameňák

(Převzato z kalendáře „Bůh nechce smutné tváře“ farnost Brno-Lesná)

Manželka vyčítá Metuzalémovi věc, která se stala před 741 lety